



בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מינהליים

עע"מ 2098/20

לפני:

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט י' אלרון

המערערים:

1. הוועדה המחוזית לתכנון ובניה-מחוז דרום
2. יו"ר הוועדה המחוזית לתכנון ולבנייה מחוז דרום
3. רשות מקרקעי ישראל
4. הרשות לפיתוח והתיישבות הבדואים בנגב

נגד

המשיבים:

1. סלמאן אבו קרינאת
2. חלף אבו קרינאת
3. עלי אבו קרינאת
4. אלקרינאת - אגודה שיתופית לשירות
5. תע"ש מערכות בע"מ (כיום אלביט מערכות בע"מ)

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים באר שבע בתיק עתמ 19-05-009928 שניתן ביום 02.02.2020 על ידי כבוד השופט גד גדעון

(28.10.2020)

י' בחשון התשפ"א

תאריך הישיבה:

עו"ד יעל מורג יקו-אל
עו"ד קייס נאסר
עו"ד ברק קינן

בשם המערערים:
בשם המשיבים 4-1:
בשם המשיבה 5:

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. בבית המשפט המחוזי נדונה עתירת המשיבים, במסגרתה ביקשו לבטל את החלטת ועדת המשנה להתנגדויות של המערערת 1 (להלן ובהתאמה: ועדת המשנה ו- הוועדה המחוזית). באותה החלטה נדחתה בקשת המשיבים לבטל את החלטת הוועדה המחוזית להפקיד את תכנית מס' 09-04797-621 "אזור תעשייה מיוחד רמת בקע" (להלן: התכנית). המדובר בתכנית מתאר מקומית, ששטחה משתרע מצפון מזרח לצומת הנגב, ממזרח לכביש 40 וממערב לכביש 25 ואשר נכללת ברמה המתארית בתכנית מתאר מחוזית תמ"מ 23/14/4 - מטרופולין באר שבע. התכנית מייעדת את השטח "...לקליטת תעשיות מיוחדות המאופיינות בסיכונים סביבתיים...", והמתחם המסומן בתכנית כמספר 1 מיועד לקליטת מפעלים ביטחוניים שאמורים להתפנות ממרכז הארץ, תוך התחשבות

באפשרות להתפתחות עתידית של המפעלים והקצאת שטחי ניסויים לתעשיות ביטחוניות. המתחם השני בתכנית נועד לאפשר הקמת מפעלים ביטחוניים נוספים.

ביני לביני התכנית פורסמה למתן תוקף ביום 25.5.2019, והליך הפרסום הושלם.

2. באזור התעשייה המדובר קיים כבר מפעל בטחוני, שבהיתר הבניה שניתן לו עוד בסוף שנות השבעים נכללו מגבלות בניה על פי אישור הוועדה למתקנים בטחוניים (להלן: הוולמ"ב). כאמור, התכנית נועדה, בין היתר, לקליטת תעשיות ומפעלים ביטחוניים המתפנים ממרכז הארץ, כמו מפעל המשיבה 5 (להלן: תע"ש) שאמור להתפנות מרמת השרון אל אזור התעשייה רמת בקע. התכנית צמצמה את מגבלות הבניה שהוטלו בשעתו על ידי הוולמ"ב, אך בתיהם של המשיבים, שאין חולק שנבנו ללא היתר, נמצאים בתחומי הקו הכחול בתכנית, שהוא רדיוס מגבלות הבניה על פי התכנית.

המשיבים מתגוררים בסמוך לישוב אבו קרינאת, ובנקודה זו נסביר את עניינם בתכנית. במהלך השנים 1993 ו-2004 נחתמו בין המשיבים לבין רשות מקרקעי ישראל (רמ"י) הסכמי פשרה, שבמסגרתם ביטלו המשיבים תביעות בעלות שהגישו לפקיד ההסדר ובתמורה פינו מקרקעין באזור דימונה, שבהם התגוררו עם בני משפחותיהם, והועברה לבעלותם קרקע בשטח של כ-170 דונם למטרת חקלאות בלבד. חלק הארי של השטח שבבעלות המשיבים - המונים 76 תושבים המתגוררים ב-15 משקי בית - נופל בתחום רדיוס מגבלות הבניה על פי התכנית.

נציין, כי במסגרת התכנון המפורט בתכנית צומצמו מגבלות הבניה באופן שרוב שטח הישוב אבו קרינאת יצא מתחום קווי המגבלות, אך חלקות המשיבים נותרו בתחומי מגבלות הבניה, וכיום לא ניתן לקדם תכנית במקרקעין שאינה בהתאם למגבלות החלות על השטח.

3. המשיבים הגישו התנגדות לתכנית, שעיקרה הדרישה להסדיר תחילה את מגוריהם או לצמצם את מגבלות הבניה באופן שהשטח שבבעלותם יוחרג מגבול התכנית, כך שיתאפשר להם להכשיר את מבני המגורים שבנו בשטח ללא היתר ולהוסיף בנייה נוספת, באופן שהשטח יהפוך לשכונה בישוב אבו קרינאת.

ועדת המשנה שדנה בהתנגדות המשיבים, פנתה לרשות לפיתוח והתיישבות הבדואים בנגב (להלן: הרשות) על מנת לברר פתרונות אפשריים לתושבים שבתחום הקו

הכחול של התכנית. הרשות הבהירה כי קיימים פתרונות מגורים לכל התושבים המתגוררים כיום בתחומי התכנית, לרבות בישוב אבו קרינאת.

ועדת המשנה דחתה את התנגדותם של העותרים והחליטה לאשר את התכנית. בהחלטתה, ציינה הוועדה, בין היתר, כי התנגדות המשיבים יוצאת מנקודת מוצא חסרת בסיס כי התכנון הסטטוטורי צריך להתאים עצמו לבניה בלתי חוקית באזור מגבלות מאושר; כי הרשות הגדירה את גבולות הישוב אבו קרינאת באופן הנותן מענה לצורכי השבט, כך שפתרונות המגורים מצויים בתחום הישוב המוסדר; כי התכנית מיטיבה עם הישוב אבו קרינאת; כי תחום מגבלות הבנייה והפיתוח נקבע עוד במסגרת תמ"מ 23/14/4 שאסרה בנייה בתחום זה, כך שהתכנית אך עיגנה את המגבלות הקיימות על פי התמ"מ; כי תחום מגבלות הבנייה נקבע בהתבסס על תסקיר השפעה על הסביבה כפועל יוצא מהפעילות המותרת והקיימת במתחם רמת בקע והתכניות התקפות; וכי יש לאפשר למשיבים שימוש של גידול תוצרת חקלאית ללא מבנים חקלאיים בתחום מגבלות הבנייה והפיתוח.

4. המשיבים הגישו עתירה נגד החלטת ועדת המשנה, ובהמלצת בית המשפט הגיעו להסכמה, שקיבלה תוקף של פסק דין, כי יתאפשר להם להגיש התייחסות למסמך הרשות וייערך דיון נוסף בוועדת המשנה בנושא זה. המשיבים הגישו אפוא תגובה למסמך הרשות וטענו, בין היתר, כי הפתרונות שהציעה הרשות אינם ישימים, וכי הפתרון המבוקש הוא להרחיב את הקו הכחול של הישוב אבו קרינאת באופן שיכלול את שטחם של המשיבים באופן שיחריג אותם מתחום מגבלות הבנייה.

5. גם הפעם נדחתה התנגדותם של המשיבים. בהחלטת ועדת המשנה נקבע, בין היתר, כי התכנית אינה עוסקת בפינוי התושבים או במתן פתרונות הסדרה, נושא שמסור לתפקידיה של הרשות, אשר הציגה פתרונות הסדרה ראויים כפי שהתרשמה הוועדה; כי הרשות נכונה להקצות שטחים למשפחות המשיבים אך אלה מתנגדים לכל פתרון שאינו הסדרת המגורים הקיימים; כי השטח שבבעלות המשיבים אינו מיועד למגורים והוא נופל בתחום מגבלות הבניה כפי שנקבעו עוד בהחלטת הוולמ"ב בשנת 1977 ובתמ"מ; כי מדובר בשטח אשר נתון להשפעות סביבתיות משמעותיות ואינו מיועד למגורים לפי התקנים והנורמות במדינת ישראל; וכי אין מקום לאשר הגדלה של הישוב אבו-קרינאת, שגבול הקו הכחול שלו נקבע בהתאם למגבלות הבנייה של רמת בקע כפי שנקבעו בשעתו בתמ"מ. בשורה התחתונה חזרה הוועדה ואשררה את החלטותיה הקודמות בציינה כי:

“הוועדה רואה לנכון להדגיש ולציין כי השטח נשוא ההתנגדות הינו קרקע תמורה אשר מיועדת לחקלאות והינה בתחום מגבלות בניה על פי תכניות קודמות מזה כ 40 שנה. יחד עם זאת, ולמרות שנתון זה היה בפני הוועדה בעת הדיון בהתנגדויות ראתה הוועדה לנכון לוודא כי למתיישבים בסביבת רמת בקע קיימים פתרונות תכנוניים להסדרה בטרם תתייחס להתנגדויות. לאחר שהוועדה עיינה בכובד ראש במסמך והתרשמה כי הפתרונות הינם פתרונות ראויים תכנונית נחה דעתה כי ניתן מענה להתיישבות במרחב רמת בקע”.

6. בקשה של המשיבים למתן רשות ערר למועצה הארצית לתכנון ובניה נדחתה על ידי המערער 2, יו"ר הוועדה המחוזית, בצינו כי ועדת המשנה התייחסה באופן מפורט לכל הטענות שהועלו על ידי המשיבים; כי התנגדות המשיבים עוסקת בעניינם האישי והנקודתי; וכי החלטת הוועדה אינה מעלה סוגיות עקרוניות או ציבוריות או נושאים בעלי חשיבות כלל-אזורית או כלל-ארצית או מחלוקת ציבורית קשה – כך שאין מקום למתן רשות ערר.

7. כנגד החלטת ועדת המשנה לדחות את התנגדותם של העותרים לתכנית וכנגד החלטת יו"ר הוועדה המחוזית לדחות את הבקשה לערור למועצה הארצית, הגישו המשיבים עתירה נוספת לבית משפט קמא, היא העתירה נשוא הערעור דנן.

8. בפסק דינו של בית משפט קמא נקבע כי יעוד המקרקעין שהועברו למשיבים במסגרת הסכמי הפשרה עם רמ"י הוא לחקלאות וכי המבנים במקרקעין נבנו על ידי המשיבים ללא היתר בניה; כי התכנית אינה פוגעת באופן כלשהו בזכויות הקניין של המשיבים במקרקעין או בשימוש במקרקעין למטרת חקלאות; כי מגבלות הבניה נקבעו עוד בתכניות מתאר שקדמו להעברת המקרקעין לידי העותרים, כך שהתכנית לא הרחיבה מגבלות אלה, אלא צמצמה אותן.

בית המשפט ציין כי על אף שהבניה במקרקעין נעשתה שלא כדין, טוב עשתה הוועדה המחוזית כאשר נדרשה לעניין, אך הביע תמיהתו על כך שבמהלך עשרות השנים שבהן הוקמו מבנים שלא כדין במקרקעין, לא נעשה דבר בנדון. זאת, למרות שהיה ברור כי המבנים לא יוכלו להיות במקומם, הן בשל התכנון להקמת אזור תעשייה ארצי עתיר זיהום, והן בשל מגבלות הבנייה הידועות במסגרת התכנון “וברי, כי לא ניתן יהיה לממש את התכנית, במלואה בטרם יעתיקו אלה מגוריהם, בשל הסיכונים העלולים לנבוע מאזור התעשייה, אשר בגינם הוטלו מתחילה מגבלות הבניה האמורות”.

בפסק הדין נדחתה טענת המשיבים שלפיה על המדינה להסדיר את עניינם בדרך של הקמת שכונת מגורים על בסיס הבניה הקיימת ולצרף את השכונה לישוב אבו קרינאת הסמוך. עוד נקבע כי למשיבים אין זכות קנויה לגור או לבנות במקרקעין שנמסרו להם לצורך עיבוד חקלאי, והעובדה שבנו במקרקעין שלא כדין, אינה יכולה להכתיב את המצב התכנוני במקרקעין ובסביבתם; וכי אין בהסתמכות הוועדה על תשובת הרשות משום חוסר סבירות, כך שאין מקום להתערב בהחלטת הוועדה גם בנקודה זו.

עם זאת, קיבל בית המשפט קמא את הסעד השני שנתבקש בעתירה, וביטל את החלטת יו"ר הוועדה שלא להתיר לעותרים לערור על החלטת הוועדה בפני המועצה הארצית לעניין זה. וכך נכתב בפסק הדין:

"בעיני, נתפשת סוגית איתור פתרונות המגורים לעותרים ולבני משפחותיהם באופן שונה, ואני מוצא בה חשיבות רבה, כמו גם, השקה למחלוקת ציבורית קשה, בסוגית הסדרת התיישבות האוכלוסייה הבדואית המתגוררת בכפרים, או במקבצי דיור בלתי מוכרים. מה גם שבענייננו, ברי כי לא ניתן יהיה לבצע את התכנית במלואה, אלא לאחר הסדרת הפתרונות האמורים, ולאחר שהמדינה תוודא, כי האוכלוסייה שתתגורר בסביבת אזור התעשייה, לא תמצא בסיכון, ולא תפגע, בהינתן כי אזור התעשייה המיועד להיבנות במתחם רמת בקע, צפוי להיות עתיר זיהום...

כאמור לעיל, סבורני כי לעניין זה, יש ליתן משקל לפעילותה המצומצמת – ואולי מצומצמת מדי – של המדינה למניעת בנייה והתיישבות במקרקעין, בתחום מגבלות הבניה של התכנית, אשר נמשכה, כאמור, וכעולה מן הטיעונים, עשרות שנים, עובר למסירת המקרקעין לידי העותרים, כאשר בכל אותו זמן היו מגבלות הבניה ידועות וברורות, על רקע תכנית המתאר שחלה במקום. כאמור, העותרים ובני משפחותיהם בנו במקרקעין שלא כדין במהלך התקופה האמורה, ועובדה זו, אינה נזקפת כמובן לזכותם. המצב בפועל עובר להגשת ההתנגדות היה, כי במקרקעין התגוררו 15 משפחות גרעיניות שכללו 76 איש, וברי, כי קידום התכנית וביצועה מחייב בנסיבות האמורות, לוודא, כי יוצאו להם פתרונות מגורים של ממש.

סבורני, כי קשה שלא לראות את הדברים על רקע המחלוקת הציבורית הקשה המוכרת במחוזותינו, בהתייחס לסוגיית הישובים הבלתי מוכרים, ולהסדרת התיישבות האוכלוסייה הבדואית המתגוררת בהם. די בכך לסברתי, כדי להצדיק בחינה נוספת של סוגיות פתרונות המגורים במועצה הארצית, אל מול טענות העותרים

במישור העובדתי ביחס אליהם, קודם המשך ביצוע התכנית.

נוכח השיקולים האמורים, מצאתי להתערב בהחלטת המשיב מס' 2, ולהתיר לעותרים לערור על החלטת הוועדה והמשיבה מס' 1, בהתייחס לסוגית פתרונות המגורים לעותרים ולבני משפחותיהם, וביחס לכך בלבד".

9. על חלק זה של פסק הדין נסב הערעור שלפנינו, בו הלינו המערערים (להלן: המדינה) על הסעד האופרטיבי שניתן למשיבים ועל החשש מפני השלכות הרוחב של פסק הדין.

10. דין הערעור להתקבל, ואיני רואה להאריך בדברים.

נקודת המוצא היא שבית המשפט אינו "מתכנן על" והתערבותו בהחלטות מוסדות התכנון תיעשה במשורה, רק מקום בו נפל בהן פגם על פי עילות הביקורת המצדיקות התערבות במעשה המינהלי (ראו, מבין רבים, בג"ץ 2535/18 עיריית רמלה נ' הוועדה הארצית לתכנון ובניה של תשתיות לאומיות, פסקה 7 והאסמכתאות שם ((21.5.2019)).

בית משפט קמא דחה למעשה את כל טענות המשיבים, אך ב"יישורת האחרונה" נעתר לבקשתם למתן רשות ערר למועצה הארצית לתכנון ולבניה. המשיבים טענו כי מתן רשות ערר למועצה הארצית אינו מסוג ההחלטות שמצדיקות התערבות גם אם שגתה הערכאה הדיונית במסקנתה, וכי רצוי שעין נוספת תשזוף את התכנית ותבחן את הנושא בהקשרו הכללי.

ולא היא. מתן רשות ערר למועצה הארצית עלול לעכב את אישור התכנית ולהביא להתדיינויות נוספות. ועיקרו של דבר, שיש ממש בטענת המדינה כי לא היה מקום לכוון את עניינם הפרטני של המשיבים עם הנושא הכללי והרגיש של הסדרת התיישבות האוכלוסיה הבדואית בנגב. המשיבים לא התיימרו לייצג את כלל האוכלוסיה הבדואית בנגב או האוכלוסיה שבמרחב התכנית, ודרישתם להכשיר את הבניה למגורים היא סוגיה נקודתית שאין מקום להביאה לדיון בפני המועצה. ודוק: התכנית אינה מסמנת את בתיהם של המשיבים להריסה וההתנגדות של המשיבים נועדה להחריג את שטחם ממגבלות הבניה (מהקו הכחול של התכנית).

המשמעות המעשית של פסק הדין של בית משפט קמא, ולמיצער קיים חשש כי כך יתפרש פסק הדין, שלא ניתן לקדם תכנון כל עוד קיימת במרחב התכנית בניה בלתי חוקית שלא הוסדרה. הוועדה בחנה את האפשרויות המוצעות לתושבים שמעוניינים להתפנות לשטח מחוץ למגבלות הבניה, ולשם כך פנתה ובחנה את הדברים עם הרשות. עם זאת, התכנית לא נועדה לפינוי, והעובדה כי הוועדה ביקשה לוודא כי יש לרשות פתרונות סבירים אינה מתחייבת מהתכנית. בהקשר זה, לא למותר לציין כי המשיבים חזרו והצהירו כי הם מתנגדים לכל פתרון שיהא כרוך בפינוי הבתים שנבנו על ידם בשעתו ללא היתר בניה.

11. אזור תעשייה רמת בקע קיים כבר כיום, ומגבלות הבניה מקורן בשימושים שהותרו עוד לפני התכנית שאושרה, כאשר התכנית נושא דיונו תואמת תכנית מתאר גבוהה יותר בהיררכיה, היא תמ"מ 23/14/4. התכנית נועדה לאפשר להעביר מתקנים ביטחוניים ממרכז הארץ, ולאשרר או "לאזרח" מגבלות שהוטלו לפני למעלה מארבעים שנה על ידי הוולמ"ב (על סמכויות הולמ"ב ראו ע"מ 2408/05 הושעיה ישוב קהילתי כפרי של אגוד המושבים נ' מדינת ישראל-משרד הביטחון (4.2.2007)). מפסק דינו של בית משפט קמא עשוי להשתמע כי לא ניתן לממש את התכנית בשל קיומה של בניה בלתי חוקית, וכי אישור תכניות ומימושן כרוך בפינוי בניה בלתי חוקית בתחום המגבלות. לכך השלכות רוחב אשר חורגות מגדר התכנית נושא הדיון, שהרי קשה להלום כי כל עוד לא נמצא פתרון התיישבותי לא ניתן לקדם או לממש תכנית.

למעשה, כך קבע בית משפט קמא בפסק דינו, בציינו כי העובדה שהמשיבים בנו על מקרקעין שלא כדין אינה יכולה להכתיב את המצב התכנוני. הלכה עמנו כי התכנון אינו אמור "לרוץ" בעקבות הבניה בשטח, אלא להיפך, וקשה להלום כי 76 נפשות ב-15 מבנים יעכבו תכנית בעלת היבטים לאומיים-אסטרטגיים של העתקת מפעלים ומתקנים ביטחוניים ממרכז הארץ. גבולותיו של הישוב המוכר והמתוכנן אבו קרינאת נקבעו בהתאם למגבלות הבניה באזור התעשייה רמת בקע, וקשה להלום כי תינתן למערערים מעין זכות וטו על התכנית.

12. זאת ועוד. משדחה בית המשפט את טענת המשיבים כי הוועדה שגתה במסקנתה בדבר קיומם של פתרונות ראויים למשפחות המשיבים, הרי שלא היה מקום למתן רשות ערר למועצה הארצית. בית המשפט ציין בפסק דינו כי הוועדה המחוזית נהגה כדין כאשר הסתמכה על תשובת הרשות, וממילא אין למועצה הארצית כלים ליצירת פתרונות מגורים עבור המשיבים, שכאמור הצהירו כי הפתרון היחיד המקובל עליהם הוא הסדרה במקום תוך ביטול מגבלות הבניה.

13. סיכומו של דבר, כי ענייננו בתכנית המסדירה אזור תעשייה, אזור שעוגן בתכנית מתאר מחוזית לפני שנים רבות, והחלטת הוועדה אינה מצדיקה מתן רשות ערר על פי סעיף 110(א) לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965. אכן, בפסיקה לא נקבעו אמות מידה נוקשות בשאלה מתי תינתן רשות לערר למועצה הארצית לפי סעיף 110, אך אמות המידה המקובלות הן לגבי מקרים המעוררים עניין בעל השלכה רחבה או אופי עקרוני או מלווה ברגישות ציבורית מיוחדת או נתון למחלוקת ציבורית קשה (ראו ע"מ 3663/02 ועד שכונת עין כרם נ' הוועדה המחוזית לתכנון ולבניה מחוז ירושלים, פ"ד נז(2) 882 (2003); ע"מ 5239/09 אדם טבע ודין – אגודה ישראלית להגנת הסביבה נ' הוועדה המחוזית לתכנון ולבניה – מחוז מרכז, פסקאות 8-9 (16.9.2009); ע"מ 2109/12 זאהי אגבריה נ' הוועדה המחוזית לתכנון ובניה מחוז חיפה, בפסקה 11 (21.11.2013); ע"מ 7442/17 ג'יבלי נ' יו"ר הוועדה המחוזית (21.10.2018); ע"מ 5232/18 חברת אנרג'קס אנרגיות מתחדשות בע"מ נ' הוועדה המחוזית לתכנון ולבניה מחוז צפון (23.2.2020)).

14. ניתן להבין לליבם של המשיבים, שבתי המגורים שלהם נופלים בתחום מגבלות הבניה, מה שעלול להקשות עליהם להכשיר בעתיד את הבניה הבלתי חוקית. אולם המקום שנועד למגורים עבור המשיבים הוא הישוב אבו קרינאת, ובמסגרת התכנית צומצמו מגבלות הבנייה על מנת לאפשר את פיתוח הישוב. מאחר שבמגבלות בניה עסקינות, יתכן כי בעתיד, עם שינוי הנסיבות או נוכח התפתחויות טכנולוגיות או שינויים אחרים, מגבלות הבניה יצומצמו ושטחם של המשיבים ימצא מחוץ לקו מגבלות הבנייה, אך אין בכך כדי לבסס טענה כי בשל אפשרות זו יש להחריגם כבר כיום אל מחוץ לרדיוס התכנית. מכל מקום, בהיבט של מגבלות הבנייה, התכנית לא הרעה את מצבם של המשיבים, שגם כיום שטחם מוגדר כשטח חקלאי וגם עוד לפני אישור התכנית נמצא בתחומי מגבלות הבניה כפי שהוטלו על ידי הוולמ"ב ועוגנו בתמ"מ 23/14/4.

15. הנה כי כן, בניגוד לתוצאה האופרטיבית אליה הגיע בית משפט קמא, הגענו למסקנה כי עניינם הפרטני של המשיבים אינו מצדיק ערר למועצה הארצית. עם זאת, המקרה דנן הוא "קריאת השכמה" נוספת לרשות המבצעת לפעול להסדרת הבנייה הבלתי חוקית והכפרים הבלתי מוכרים בנגב. מאז דו"ח ועדת גולדברג, דו"ח ועדת פראוור, מתווה פראוור-ח"כ בני בגין, מים רבים זרמו בנחלי הנגב אך דומה שהפתרון מתעכב.

16. סוף דבר שהערעור מתקבל, והחלטת בית המשפט קמא ליתן רשות ערר למועצה הארצית מבוטלת.

בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט י' אלרון:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' עמית.

ניתן היום, י"ד בחשון התשפ"א (1.11.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט